

лече като го виждахъ и се качвахъ на нѣкое високо дърво, къща, или прѣскачахъ нѣкой високъ плетъ.

Отъ всичкитѣ животни най-много обичаше да се закача и да дразни Павловата коза. Тя бѣше най-умна и най-кротка отъ всичкитѣ кози въ селото и затова Павли не ѝ прашаше съ другитѣ кози въ гората на паша. Съ неѣ си играяхъ всичкитѣ дѣца въ селото. По-нѣкога тя отиваше съ дѣцата чакъ до училището. До това врѣме никой не се оплака отъ Павловата коза, че му е направила нѣкое зло. Но Кара-Петърчо и съ тази добра коза не можеше да се сприятели. Той гдѣто и да ѣ видѣше, захващаше да ѣ дърпа за рогата, за брадата, за опашката и да ѣ се смѣе. Козата като го виждаше, захващаше да врѣщи и скача, като че му разбираше подигравкитѣ. Но колкото повече се сърдѣше козата, толкова повече се радваше Кара-Петърчо.

Единъ день слѣдъ обѣдъ Кара-Петърчо си взе читанката и излѣзе прѣдъ вратата да сѣдне на този пѣнь, гдѣто се събирахъ да игражтъ селскитѣ дѣца. Тамъ той искаше на сѣнка да си научи урока. Но въ това врѣме при него дойде и Павловата коза, която захванъ да си пасе зелена трѣвица около пѣнть. Кара-Петърчо, като видѣ козата, захванъ да ѣ дразни и да ѣ закача. Козата си вдигнъ главата нагорѣ, опери си ушитѣ и колкото повече ѣ дразнѣше, толкова повече си вдигаше главата нагорѣ. Най-послѣ козата като се исправи на заднитѣ си крака и тѣй страшно погледнъ Кара-Петърча, щото той се смая що да прави. Най-послѣ трѣти